

STUDIUL 8

Unitatea in credinta

Saptamana trecuta am vazut ca unitatea in credinta devine o provocare pe masura ce biserica creste. Biserica primara nu avea 22.000.000 de membrii in lume, cum avem astazi, dar totusi aveau probleme care afectau unitatea. Astazi, cu biserica imprastiata in 208 tari ale lumii, predicand Evanghelia in mai mult de 700 de limbi si dialecte, cu atatea culturi, pastrarea unitatii in biserica s-a transformat intr-o mare provocare. Avem diferite puncte de vedere, diferite perspective, traditii pe care le mostenim si atunci cand cunoastem pe Isus si acceptam Evanghelia, aceste diferente nu dispar dintr-o data. Mai bine spus nu este sanatos ca aceste diferente sa dispara. Aceste diferente ne fac bine si ne ajuta sa dezvoltam capacitatea de a ne intelege si a creste impreuna. Totusi unitatea bisericii nu inseamna uniformitate dar, putem sa fim o biserica unita incepand cu doctrinele noastre prin care trebuie sa ne mentinem uniti intotdeauna. In acesta saptamana vom vedea aceste puncte de doctrina.

Primul este mantuirea prin Hristos. Inainte de a continua, trebuie sa spunem ca Biserica Adventista s-a format in contextul unei profetii sau, nmai bine zis a adoua profetii: Daniel 8:14 si Apocalipsa 14:6, 7 care spune: „*Si am vazut un alt inger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie vesnica, pentru ca s-o vesteasca locuitorilor pamantului, oricarui neam, oricarei semintii, oricarei limbi si oricarui norod. El zicea cu glas tare: temeti-va de Dumnezeu si dati-I slava caci a venit ceasul judecatii Lui; si inchinati-va Celui ce a facut cerul si pamantul, marea si izvoarele apelor!*” Ca si adventisti, credem ca acel inger din Apocalipsa 14 este simbolul unei ramasite care se ridica ca sa predice Evanghelia eterna in cadrul judecatii de cercetare. Judecata nu este o descoperire a vechiului testament, Evanghelia este eterna si consta in vestea buna care spune ca, desi pacatul ne-a separat de Dumnezeu, Isus a venit pe acest pamant ca sa plateasca pretul pacatului si sa ne impace cu Tatal. Acest proces de impacare noi il numim ispasire. Adica: Isus ia locul nostru pe crucea de pe Calvar pentru ca noi am fost cei care am pacatuit, si noi trebuia sa murim, dar Dumnezeu isi arata dragostea fata de noi prin faptul ca, pe cand eram noi inca pacatosi Hristos a murit pentru noi. Acum nu ne mai ramane decat sa credem ceea ce Hristos a facut in favoarea noastra si vom fi mantuiti. Nu am facut nimic pentru a fi mantuiti, mantuirea nu este rezultatul faptelor noastre bune sau al bunului nostru comportament, nu este rezultatul faptului ca noi am indeplinit tot, am pastrat si am ascultat tot. In noi totul este rau si pacatos. De aceea chiar si faptele noastre bune „sunt ca o carpa murdara”. Nu spune pacatele noastre, Isaia spune faptele noastre bune sunt ca o carpa murdara. Aceasta este o doctrina cheie a Bisericii Adventiste, si chiar daca multe alte biserici evanghelice cred acelasi lucru, noi predicam mantuirea doar prin Hristos, doar in contextul judecatii asa cum spune ingerul din Apocalipsa 14. Cu alte cuvinte, toti va trebui sa dam socoteala lui Dumnezeu de ceea ce am facut cu darul binecuvatat al mantuirii. Noi nu am facut nimic pentru a ne mantui, Hristos a facut totul, dar noi avem responsabilitatea sa acceptam sau sa respingem, si de acest lucru va trebui sa dam socoteala in ziua judecatii.

Partea a doua. Aici vom vedea o alta doctrina importanta a bisericii adventiste care este a doua venire a lui Hristos. Numele nostru este biserica adventista care vine de la cuvantul „advent” care inseamna a doua venire. Cand omul a ales drumul neascultarii si a adus in acesta lume durerea si moartea, Dumnezeu a venit cu un plan de mantuire care avea ca fundament pe Hristos, Mielul lui

Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Acest plan s-a concretizat pe cruce la Calvar, unde Isus și-a dat viața pentru noi. Acum toți cei care credem suntem mântuiți în Hristos. Dar continuăm încă să trăim într-o lume de durere și moarte, încă ne mai îmbolnavim de cancer și avem accidente, există violență, etc... Suntem mântuiți dar continuăm în această lume de durere iar revenirea Domnului Isus este punctul final al istoriei păcatului. Odată cu revenirea Domnului Hristos, nu va mai rămâne nici măcar rădăcina păcatului, iar raul nu se va mai ridica pentru a doua oară. De aceea revenirea Domnului Hristos este punctul culminant al așteptării oamenilor, speranța supremă, sfârșitul acestei lumi deteriorate de rău și stabilirea împăratiei veșnice a lui Hristos. Poate de aceea, de-a lungul istoriei, oamenii au întrebat fără încetare: când vei veni Doamne? Petru răspunde în 2 Petru 3:9, 10 „*Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului va veni ca un foc. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile ceresti se vor topi de mare căldură și pământul cu tot ce este pe el va arde.*” În acest text găsim câteva idei interesante. Primul este conceptul pe care îl avem despre timp. Noi credem că Domnul Isus întârzie prea mult pentru că 1000 de ani este o vreme lungă pentru niște oameni cu speranța de viață de 100 de ani. Dumnezeu însă vede timpul într-un mod diferit. Să vedem ce spune 2 Petru 3: 3,4,8 : „*Înainte de toate să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii*”. Dar, *preaiubiților, să nu uitați un lucru: că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi*”. Acest lucru este interesant. Domnul nu întârzie în împlinirea promisiunii, problema este răbdarea pe care o are El cu păcătoșii care nu vor să se pocăiască încă. Al doilea punct este conceptul de timp. Pentru un om, 100 de ani este o viață întreagă, dar pentru Dumnezeu 100 de ani sunt ca o zi. Dar tocmai din cauza vieții scurte pe care omul o trăiește, vrea să fixeze o dată pentru revenirea Domnului Hristos. Scriptura însă este clară când spune că revenirea Domnului este importantă, nu data revenirii, iar noi ca biserică predicăm pregătirea pentru întâlnirea cu Domnul Hristos. În legătura cu data, spune că va fi ca un foc în noaptea, adică atunci când nimeni nu se gândește. Dar El va reveni în mod vizibil, așa după cum apostolii L-au văzut când s-a înălțat la cer. În Matei 24 spune că trăim timpurile din urmă și că nu există o dată precisă. De aceea doctrina revenirii Domnului Isus este o doctrină cheie în biserică adventista.

A treia doctrină pe care o vom vedea este lucrarea Domnului Hristos în Sanctuar. Să citim Evrei 9:11,12 : „*Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt nu cu sânge de țapi și de vitei, ci cu însuși sângele Său, după ce a capatat o răscumpărare veșnică*”. Acesta este unul dintre multele texte biblice care arată clar faptul că în cer există un Sanctuar unde Dumnezeu locuiește. Dar El este un Dumnezeu infinit, nimic nu-L poate cuprinde, și dacă acest Sanctuar există nu este pentru că El are nevoie de un loc unde să stea ci pentru că noi avem nevoie de un loc unde eternitatea divină și vremelnicia umană să se găsească și acesta este sanctuarul. Domnul i-a spus lui Moise să construiască un sanctuar prin care arată poporului Israel planul mântuirii. Fiecare detaliu a ceea ce se întâmplă în sanctuar arată un aspect al mântuirii. Acolo erau două împărțiri: Sfânta și Sfânta Sfintelor. În Sfânta Sfintelor, marele preot intra odată pe an ca să facă ceremonia ispasirii. Noi adventiștii credem că așa cum spune profetia din Daniel și se descrie în cartea Evrei, că Domnul Isus a început lucrarea Sa de mijlocire și judecată în Sanctuarul din cer în data de 22 octombrie 1844. De aceea în Evrei 9: 11,12 se spune „*Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt nu cu sânge de țapi și de vitei, ci cu însuși sângele Său, după ce a capatat o răscumpărare veșnică*”. Ca și biserică noi credem că începând cu 1844, a început lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, lucrarea de judecată acolo în cer, lucrare care era simbolizată de ziua ispasirii aici pe pământ.

A patra doctrină. Acesta este Sabatul. Noi adventiștii nu ținem sâmbăta dintr-un capriciu omenesc, nu este încapățanarea unui popor care nu înțelege harul, așa cum ar spune unii. Tocmai

pentru ca tema harului ne este clara, noi il iubim pe Isus si dorim sa facem ceea ce il face fericit. Nu spune El oare: „daca ma iubiti veti pazi poruncile Mele”? Daca noi am gasi in biblie un singur verset in care sa spuna ca, deoarece Domnul Isus a inviat duminica, sambata nu mai este sfanta, noi am fi primii care sa accepte. 1 Ioan 2:4 spune: „ *Cine zice: Il cunosc si nu pazeste poruncile Lui, este un mincinos si adevarul nu este in el*”. Atunci noi adventistii, tinem sabatul pentru ca a fost stabilit de Dumnezeu ca o zi sfanta, chiar de la creatiune. Geneza 2:1-3 spune: „ *Astfel au fost sfarsite cerurile si pamantul si toata ostirea lor. In ziua a saptea Dumnezeu Si-a sfarsit lucrarea, pe care o facuse; si in ziua a saptea S-a odihnit de toata lucrarea Lui pe care o facuse. Dumnezeu a binecuvantat ziua a saptea si a sfintit-o, pentru ca in ziua acesta S-a odihnit de toata lucrarea lui pe care o zidise si o facuse*”. Dumnezeu a facut trei lucruri sambata. In primul rand S-a odihnit. Acum daca El S-a odihnit in mod sigur n-a facut-o pentru ca ar fi fost obosit. Tu sti ca Dumnezeu nu oboseste. El S-a odihnit ca sa ne dea noua un exemplu de ceea ce trebuie sa facem, a pus deoparte aceasta zi pentru a avea o comunicare speciala cu El. Aceasta nu inseamana ca in cursul saptamanii nu avem comunicare cu Hristos, ci ca in sabat, omul trebuie sa lase tot si sa se concentreze doar in acesta comuniune cu Dumnezeu. In al doilea rand El a binecuvantat sabatul si de aceea sabatul este o zi binecuvantata. Daca Dumnezeu binecuvanteaza un lucru noi trebuie sa respectam acel lucru. Dumnezeu a facut inca un lucru: l-a sfintit. Acum sambata devine o zi sfanta. Ca sa intelegi acest lucru iti voi spune ce s-a intamplat cu Moise. Intr-o zi, Moise s-a apropiat de un rug care ardea si a auzit vocea lui Dumnezeu care l-a spus: scoate-ti incaltamintea din picioare pentru ca locul pe care stai este un loc sfant. Acest lucru este foarte interesant. Noi azi ar trebui sa fim foarte atenti sa nu ne atingem de sabat pentru ca este o zi sfanta. Am sa repet ca acest lucru nu este un capriciu al unor oameni, este cuvantul scris al lui Dumnezeu, iar noi dorim doar sa facem ceea ce El ne-a spus. De aceea avem numele nostru Biserica Adventista de ziua a saptea, pentru ca a doua venire si sabatul zilei a saptea sunt principalele noastre doctrine.

Ajungem la sfarsitul acestui studiu sa vorbim despre doctrina starii omului in moarte. Aceasta este o alta doctrina distinctiva a adventistilor. Noi credem ca atunci cand Dumnezeu a creat pe om, l-a facut din tarana pamantului si apoi a suflat in nari suflarea de viata. Credem ca la moarte se inverseaza acest proces si anume trupul se intoarce in tarana si suflarea de viata se intoarce la Dumnezeu. De aceea dupa moarte nu exista un spirit constient. Biblia spune in mod categoric in Ecleziastul 9:5,6 : „ *Cei vii in adevar, macar stiu ca vor muri; dar cei morti nu stiu nimic si nu mai au nici o rasplata, fiindca pana si pomenirea li se uita. Si dragostea lor, si ura lor, si pizma lor, de mult au si pierit si niciodata nu vor mai avea parte de tot ce se petrece sub soare*”. Adica odata ce omul moare s-a terminat, nu mai exista. Dupa aceea Solomon spune in versetul 10: „ *Tot ce gaseste mana ta sa faca, fa cu toata puterea ta! Caci in locuinta mortilor in care mergi nu mai este nici lucrare, nici chibzuiala, nici stiinta, nici intelepciune!*” De aceea noi credem ca numai Dumnezeu este nemuritor si ideea ca omul este nemuritor a fost inventata de Lucifer in gradina Eden, cand s-a apropiat de Adam si Eva deghizat in sarpe, si le-a spus faimoasa fraza: „ *Hotarat ca nu veti muri!*” Din ziua aceea, omului i-a placut ideea de a fi nemuritor. Astazi se predica prin muzica, prin filme, prin cartile care umplu bibliotecile, ca atunci cand omul moare, spiritul lui iese din trup si pluteste in atmosfera. Dar din punct de vedere biblic, acest lucru nu este corect. Biblia ne spune ca atunci cand omul moare, se inverseaza procesul care a fost la creatie: suflarea de viata se intoarce la Dumnezeu si trupul in tarana. Ani mai tarziu, daca deschizi un mormant, vei gasi tarana din care omul a fost luat la inceput.

Aceste cinci doctrine sunt fundamentul bisericii, in jurul carora copiii lui Dumnezeu din lumea intreaga traiesc uniti. Daca noi stim si credem aceste lucruri astazi, nu inseamana ca nu suntem deschisi ca sa studiem aceste probleme. Eu personal studiez si analizez fiecare doctrina. Eu nu sunt adventist pentru ca mama mea a fost adventista. Eu sunt adventist pentru ca am descoperit Cuvantul lui Dumnezeu, am descoperit Evanghelia ca o sursa de viata pentru mine si doctrina nu este altceva decat drumul pe care Dumnezeu ni-l arata, pentru a merge pe el si a fi fericiti. De aceea, pe masura ce studiez mai mult biblia, sunt mai convins de aceste cinci concepte pe care tocmai le-am prezentat.

Dumnezeu sa te binecuvinteze din belsug! Dumnezeu sa te ajute sa cresti in cunostinta si sa

ajungi sa dezvolti un caracter asemenea caracterului Domnului Hristos, ca sa te poata lua cu El atunci cand va reveni. Va imbratisez pe toti!

Traducerea si Tehnoredactarea: Maria Badea
www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com